

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 8. V Ljubljani, dne 1. avgusta 1915. XXIII. teč.

Vstalo je, vstalo — — —

Vstalo je, vstalo
solnce zlato
in posijalo
dol na trato.

V hram so na deco
se razlili,
jutro in srečo
ji voščili.

Z roso je cvetje
orosilo,
v logih pa petje
je vzbudilo.

Oj, kdor voščilo
je zamudil,
na pozdravilo
ni se vzbudil:

Žarki pozdrave
so delili,
čez vse dobrave
se razlili.

tega ne mara
solnček zlati,
tega naj kara
skrbna mati — — —

Stepin.

Resnica vedno velja.

Kje neki vendar hodi, da ga tako dolgo ni od nikoder? Saj je dozdej vedno točno prihajal iz šole.«

Tako so mislili Vernikova mati nekega poletnega popoldne, ko je bilo doma in na polju dela čez glavo. Poslali bi bili radi svojega Janezka na njivo k očetu, ki so s hlapci nalagali pšenico, vprašat, če bo treba znabiti zapreči še en voz. Drugi vaški otroci so bili že davno prišli od fare, kamor so imeli pol ure hoda v šolo; a Janezek kdove kje je ostal.

Stopili so mati do sosedovih, da zvedó od Kolarjevega Jožka, kje je njihov Janezek. Pa Jožka že ni bilo več doma. Komaj je, prišedši iz šole, odložil torbo s knjigami, je že moral odpeti živino in jo gnati na pašo. Tudi drugi otroci so se bili razšli po raznih poslih, kajti poleti je že tako, da kmetič, ki mu tako primanjkuje delavnih moči, porabi tudi otroka, kjer ga more, četudi za kako neznatno delo. Ni preostajalo torej Vernikovi materi drugega, kakor da so sami kar na slepo napregli voľe v voz in se peljali na polje . . .

Med tem se je pa Vernikov Janezek z dvema svojima tovarišema plazil v gozdu po drevesih in je stikal za ptičjimi gnezdi. Izpočetka se mu je oglašala vest in mu pravila, naj gre domov, kjer ga potrebujejo. Skoraj bi jo bil že potegnil iz gozda; toda Zajčev Mihec in Turkov France sta se mu smejala in ga imenovala strahopetca, če že zdaj odide. Z raznim prigovarjanjem sta mu za trenutek utešila karajočo vest, da se jima je res vdal. Zvodila sta ga globoko v gozd, kjer so skakljale veverice z drevesa na drevo, z veje na vejo. Tako so se bili vsi trije zamaknili v ptičja gnezda, veverice in druge gozdne prebivalce, da niso niti opazili, kako se je naenkrat začelo v lesu temniti, in se je bližal večer.

»Joj, joj, slišita, tema se že dela in mi smo še tukaj!« se je zavedel hipoma Janezek. »Kaj mi porečejo doma!«

»Ti si šleva,« reče Mihec. »Zakaj pa jaz ne vprašujem, kaj porekó doma. Saj imaš izgovorov, kolikor jih hočeš.«

»Pa ti bodo verjeli?«

»Ha, to mi še mar ní; kaj, France? Midva jo že izvijeva.«

Janezku je postalo vroče. V prsih mu je nekaj stiskalo srce. Na misel mu je prišlo: v káko družbo sem zašel! Zbudilo se mu je kesanje. Že je videl pred seboj materin pogled, ki mu bere s čela, da ni pri njem vse v redu. Videl je v duhu očeta, kako segajo za tram, kjer so hranili nekaj, česar se je on nad vse bal.

»Danes prvič in zadnjič,« tako je sklenil Janezek natihem. Pobral je pod drevesom svoje knjige in mislil skrivaj oditi. A že ga je zapazil France.

»He, kam, Janezek? Počakaj, da gremo skupaj in se še kaj pogovorimo.«

Nehote je Janezek obstal. Res sta tudi Mihec in France oprtala vsak svojo šolsko torbo. Ko so stopili iz gozda na plano, je bil že mrak. Spustili so se v tek proti vasi, a Janezku se je zdelo, da ima tako težke noge, kakor bi bile nanje obešene velike kepe svinca. Srce mu je bilo, da je mislil, da slišita tovariša udarce. Pred vasjo so se ustavili.

»Kaj naj rečem, če me vprašajo, kje sem bil?« se izprašuje v skrbeh Janezek.

»Reci, kar hočeš, vsak izgovor je dober. Veš, kaj! Reci, da si pomagal gospodu učitelju v sadovnjaku,« svetuje Mihec.

»Toda to je laž!«

»Laž gori, laž doli; če nočeš, pa pusti in pripravi pleča. Jaz na primer bom rekel, da sem šel v sosednjo vas k sošolcu, da napraviva nalogo, čeravno je za jutri nič nimamo.«

Janezku se je stemnilo pred očmi. Nalagati starše, to se mu je zdelo nekaj strašnega. Pustil je tovariša na cesti in zdirjal v vas. Ko je zagledal

domačo hišo, je umiril korak in se ji bližal kot tat. Bal se je, da bi ga kdo ne opazil in že z njegove zunanosti ne bral, da se je potepal in v kakšni družbi je bil.

Doma so še zlagali snopje v kozolec. Janezek je skočil skozi dvorišče v kuhinjo, kjer je dekla Meta pripravljala večerjo. Skoraj se ga je ustrašila.

»No, odkod pa ti? Mati so že povpraševali po tebi.«

»Meta, reci jim, da mi ni dobro. Ne bom nič večerjal, grem takoj v posteljo.«

»Kje si vendar bil, da si ves preplašen?«

»Bom že jutri povedal.«

»Za božji čas, nekaj mu je,« je mrmrala Meta sama s seboj. Janezek je pa medtem že bil v stranski sobi. V naglici je zmetal obleko raz sebe in se zaril pod odejo. Silil se je, da bi zaspal, toda ni šlo. Kmalu je slišal priti mater, ki so vprašali Meto: »Ali ga še ni?« Dekla je nekaj odgovorila, česar on ni razumel. Pa že so stali skrbna mati pri durih sobe in jih odpri.

»Kje si bil, Janezek, da te ni bilo o pravem času?«

»Mama, jutri povem, nocoj mi ni dobro.«

»Si mogoče bolan? Skuham ti lipovega cvetja, da se spotiš.«

»Ne, mama, ni ga treba; tudi večerje ne.«

V skrbeh so šli mati v kuhinjo. Tudi njim se ni ljubilo večerje. Ko se je odpravila družina k počitku, so šli zopet k Janezku. Ta pa se je potajil, kakor da spi, in niso ga hoteli buditi. — Spanec le ni hotel priti k njemu. Prevračal se je po postelji semintja; ko je pozno vendar zatisnil oči, so ga mučile hude sanje. — Da, da, slaba vest tudi ponoči ne da človeku miru...

Drugo jutro je Janezek vstal dušno in telesno potr. Mater je zaskrbelo. Hoteli so, naj ostane doma, a on je hotel iti v šolo. Mislil si je, češ da bi le to bilo pozabljeno, potem bo zopet vse dobro. V družino onih dveh pa ne pojde več. Prav po godu mu je bilo, da niso mati o včerajšnjem dnevu ničesar omenili, kakor bi bili pozabili.

Odšel je. Komaj je pa prišel kraj vasi, že sta ga pričakovala Mihec in France.

»Ali so te?« se mu roga Mihec.

»Z vama ne govorim več.«

»Glej ga, oblastneža, kako se repenči. Še dobra ti bova,« razkorači se France.

»Nič, kaj bi to,« pravi Mihec. »Pokaživa mu rajši nove zanke, ki sva jih naredila. Gotovo si še on take kupi.« — Začneta mu razkazovati in ga učiti, kako se ž njimi nastavlja. Izkušnjavec je res premotil Janezka, da je poslušal zapeljivca, in da se mu je zbudil pohlep po tem, za ptičke tako pogubnem orodju. Ni trajalo dolgo in že so jo zopet brisali proti gozdu. V šolo so prišli prepozno in bili zaradi zamude od gospoda učitelja ostro pokarani.

Iz šole grede je bilo pa seveda treba pogledati, če se je kaj vjelo v zanke. K sreči ni bila nobena živalca tako neumna, da bi bila zašla v nastavljeno past. Janezku se je tako zahotelo po zankah, da bi jih bil na vso moč rad imel. Hotel je s tovarišema zanje zbarantati. Ker sta pa stavila za nje take pogoje, ki jih Janezek ni zmožgel, reče nazadnje Mihec: »Veš kaj, Janezek, jaz vem, kako prideš na lahek način do lepih in izvrstnih zank.«

»Kako? Radoveden sem.«

»Vzemi doma dvajsetico; jaz kupim za njo, kar je treba, in s Francetom ti jih bova naredila.«

Janezek je ostrmel. Kaj še krade naj navsezadnje! Dvičnil se je v njem velikanski odpor, zavrelo mu je v duši. Zaletel bi se bil najrajši v nesramna tovariša, ki sta se mu gnusila, in jima z nohtmi razpraskal lice in iztrgal nesramni jezik iz ust, ki mu je svetoval tako grdobijo. Niti besedice ni več zinil, obrnil se je in šel domov. Med potjo se je pa spomnil pripovedke, ki so mu jo mati že večkrat pripovedovali o sinu, ki je prvič ukradel šivanko. Mati ga ni kaznovala za to. Kradel je dalje, dokler ni nazadnje prišel tako daleč, da je bil obsojen na vislice. Pred smrtno uro je pa imel še eno željo: videl bi bil namreč rad še enkrat svojo mater. Res

so prišli. Ko pa obsojenec ni mogel več gibati z rokami, ker so mu jih zvezali, je odgriznil materi nos in rekel: »To je zato, ker me niste kaznovali takrat, ko sem vzel prvo šivanko. Če bi me bili takrat kaznovali, bi svoje življenje končal na drugačen, boljši način.«

Vse to je Janezku blodilo po glavi. Zmagal je v njegovem srcu angel varih, da je sklenil, povedati vse svoji ljubi materi in jih prositi odpuščanja.

Ko je prišel domov, je našel mater v veži, kjer so ravno imeli nekaj opravka. Sedel je k njim na prag, in iz oči so mu privrele solze kesanja.

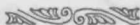
»Kaj ti je, dragi moj?«

Janezek pa se skloni k materi in jokaje reče: »Mamica ljuba, odpustite mi, nikoli več ne naredim kaj takega.« In povedal jim je vse, kako jih je snoči mislil nalagati, da je danes šolo zamudil, in da sta mu Mihec in France svetovala, naj vzame dvajsetico.

Ko mati to slišijo, pobledi jim obraz, na čelo jim leže skrb in strah. Toda le za hip. V srcu se razveselé Janezkove odkritosrčnosti. Vstanejo in mu polože roko na ramo.

»Odpuščam ti, ne jokaj več. Prepovem ti pa najodločneje, da mi ne greš nikoli več v slabo tovarišijo. Spominjaj se, kar sem ti že tolikokrat rekla: Bodi vedno odkrit! Ne pomagaj si pa nikdar z lažjo, ker le resnica vedno velja, laž pa ima kratke noge.«

A. L.

Nedolžnost.

Na vrtu v lilijah sedi,
lasje kot noč, kot dan oči,
in njena lica so kot kri . . .
V svetišče njenih čistih sanj
ni dahnil še nemir brezdanj,

ni dahnil bridkih še resnic,
oskrnil ni nedolžnih lic.
Naj vedno v vrtu tem sedi,
naj Bog nebeški jo živi!

Fr. Pavšič.

Pravljica o potopljenem zvonu.

Po jezeru plavajo čolni,
na otok k Mariji hité,
iz čolnov se dviga molitev
in svete se pesmi glase:

Na jezer' stanuješ,
v nebesih kraljuješ,
oj prosí, Marija,
v nebesih za nas!

Marija, Ti naša kraljica,
ki čuvaš nas vedno skrbno,
glej, vzdihí in vroče molitve
se dvigajo k Tebi v nebó.

V hvaležnosti znak smo kupili
Ti zvon iz srebra, o Gospa,
in Tvojo čast, slavo oznanja
naj pesem njegova glasna!«

Tedaj završijo vetrovi
in jezero zavaloví
in ljudstvo k Mariji zavzdihne,
za vzdihom sto novih hití.

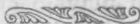
Vetrovi še huje vršijo,
čez jezero jezno drvé,
vetrovi jezerski besnijo — —
ah, čolničke vse potopé.

S težavo se rešilo ljudstvo
iz jeznih jezerskih valov,
a srébrni zvon je izginil
v naročju jezerskih valov.

A kadar vetrovi bučijo,
ko jezero jezno šumi,
tedaj iz jezerske globine
proseče, medleče brni:

Na jezer' stanuješ,
v nebesih kraljuješ,
oj prosí, Marija,
v nebesih za nas!«

Jakob Soklič.

Z vijolicami krasimo Marijin vrtec!

8. Kako si pridobivajmo ponižnost.

Zdaj, ko so vam znani vsaj poglavitni nauki o ponižnosti, mi še preostaja dolžnost, da vam pokažem pot, po kateri najlažje dospete do ponižnosti.

1. Pred vsem je potrebno, kar sem že poudarjal v začetku, da si hočete pridobiti temeljito ponižnost. Brez trdne in odločne volje se ne more doseči nobena čednost, se še posebno ne more napredovati v ponižnosti. Treba se je namreč tu vojskovati zoper močnega sovražnika, ki je že premagal brez števila nebrižnih bojevnikov, saj še celo množice angelov v nebesih.

Pokažite moč svoje volje že s tem, da takoj — brez odlašanja pričnete preimenitno delo — vaje v ponižnosti.

2. Vaje v ponižnosti morate vztrajno nadaljevati, da vam postane ponižnost takorekoč druga narava, neka sveta navada, kot da vam je prirojena. Pri teh vajah bodi poglavitna reč v tem, da pridno pazite s a m i n a s e. Skrbno in temeljito izprašujte svojo vest, da spoznate, v koliko ste še vdani napuhu. Zakaj prva naloga bo, odstraniti kamenje napuha in porovati plevel prevzetnosti, potem šele lepšati vrtec svojega srca z vijolicami ponižnosti v mislih, besedah in delih.

Prečitajte večkrat nauke in opomine, ki vam jih je dozdej podal »Angelček«. Določite že zjutraj, kaj

Vnebovzetje Device Marije.

hočete izvesti čez dan, zvečer pa še posebej izprašujte svojo vest, kako so se vam posrečile vaje v ponižnosti.

3. Prav izdatno vam bo pospeševalo te vaje, če se obenem še posebej vadite tudi v onih čednostih, ki zlasti podpirajo ponižnost. Osobito vam priporočim: pokorščino, potrpežljivost in hvaležnost.

Pokorščina je ljubka čednost, s katero se odpovemo lastni volji, da izpolnujemo voljo božjo in voljo svojih višjih. To se pa čudovito lepo ujema s ponižnostjo in bi bilo brez ponižnosti skoraj nemogoče. Otrok, ki je poslušen in pokoren, je gotovo tudi ponižen.

Tudi brez potrpežljivosti ni mogoče pridobiti ponižnosti. Prevzetnost se namreč protivi zlasti vsemu poniževanju in zasramovanju, ter želi le časti in priznanja. Poglavitna zahteva ponižnosti pa je ravno v tem, da krotko in voljno prenaša krivice in zaničevanja; v svoji popolnosti si celo želi in išče poniževanja. Tu je torej treba velike potrpežljivosti; le samozatajba je zmagovito orožje!

Hvaležnost je pa zlasti v tem sorodna ponižnosti, da pripisuje nesebično vse dobrote Bogu in onim dobrotnikom, ki posredujejo božje dari. Kolikor bolj se čuti hvaležni človek odvisnega od Boga in od svojih nebeških in zemeljskih dobrotnikov, tem bolj je ponižen. Vsaka srčna in odkrita zahvala je že prelepo dejanje ponižnosti. Zdi se mi, da resnično hvaležen človek ne more biti prevzet. Prizadevaj si torej na vso moč, da boš iz srca hvaležen, ne le zato, ker je hvaležnost že samaposebi tako lepa čednost, marveč tudi zato, ker si hkrati pridobiš tudi toliko zaželjeno ponižnost. Blagor otroku, ki ima ponižno in hvaležno srce!

4. Ponižnost nam jako pospešuje, če resno mislimo na premnoge svoje slabosti. Kako neokreten je otrok duševno in telesno! Koliko morajo trpeti z njim starši, preden ga spravijo na noge; kako malo si more pomagati sam! Pa naj pridejo še bolezní ali druge nezgode: kolik ubožec bi bil — prepuščen sam sebi! In ko bi imel kdo na zemlji vse mogoče ugodnosti in prijetnosti: koliko časa jih pa bo užival? Kako kratko in nestalno je naše življenje! Ali more biti še prevzet, kdor resno premisli, kako šibka in slabotna stvar je na svetu?

Kar pa zadeva druge ljudi, veljaj pravilo, da se nam ni treba veliko brigati za njih vedenje in zadeve, ako ne zahteva tega naš poklic. Če se pa oziramo nanje, ne opazujmo njih napak, marveč njih čednosti in vrline; ne vprašujmo, za koliko so slabši nego mi, marveč upoštevajmo, koliko so boljši, mi pa slabši. Koliko dobrih in izvrstnih ljudi je že bilo na svetu! Kajne, če se primerjamo tem velikanom preteklih časov, — kakšni pritlikovci smo mi poleg njih! To bo zadušilo prevzetnost in nanovo poživilo ponižnost.

5. To lastno prizadevanje še ne zadostuje; treba nam je božje pomoči, če hočemo zmagovati v tem resnem boju. To višjo pomoč si pa zagotovimo z g o r e č o p o b o ž n o s t j o: če vneto in stanovitno molimo, zlasti pri sv. maši; če vredno in pogosto prejemamo sv. zakramente; če z detinsko vdanostjo častimo Mater božjo ter se zaupno priporočamo angelom in svetnikom. Zlasti krepke udarce po napuhu pa deli obujenje in pogostno ponavljanje dobrega namena. Saj s tem, da darujemo vsa svoja dela in prizadetja Bogu, smo že prestrigli želje po lastni hvali in ničemurnosti; in če morda zopet potrka prevzetnost na vrata našega srca, jo takoj lahko zapodimo s krepkim: »Je že prepozno; sem že daroval Bogu!«

* * *

Kako draga je naša učenost. Slavni Duval, knjižničar cesarja Franca I., je večkrat odgovoril, če ga je kdo kaj vprašal: »Tega ne vem.« Nekdo se pošali nekega dne: »Pa cesar vas plačuje za to, kar veste.« Duval pa odgovori: »Cesar me pač plačuje za to, kar vem; ko bi me pa hotel plačevati za vse, česar ne vem, bi ne zadostovali vsi zakladi njegovega velikega cesarstva.«

Deževna kapljica. Neki častitljiv duhovnik je bil storil veliko dobrega in pretrpel marsikaj. Veliko slavnega se je govorilo o njem. Eden izmed njegovih sošolcev, ki se je čez več let zopet sešel z njim, ga opozori na ta sloves. Ponižni mašnik pa odgovori: »Bog vé, da bi bil rad enak deževni kapljici, ki po svoje, kakor je majhna in neznatna, pospešuje blagoslov zemlje in se neopazovana tihotno izgubi v zemljo.«

Slika Matere božje.

(Iz poljskega prevel P. M.)

»Pri tej starosti si jo pritiral dokaj daleč; dečko, stopi sem!« S temi besedami je pozdravil sodnik fantina, stoječega tesno pri vhodu v dvorano, kjer so se vršile obravnave. Bojazljivo, mencajoč kučmo v roki, se je približal pozvani z izrazom strahu na licu.

»Koliko si star?«

»Štirinajst let in sedem mesecev.«

»Kdo so tvoji starši?«

»Umrli so.« In fantinu je strepetal glas; zamolkel vsled bolečnih spominov.

»Sedaj ni časa za jok. Pazi nekoliko bolje na obtožbo!«

Nato prečita sodnik z uradno enakomernim glasom: V hiši pri ulici sv. Mihaela št. 37. se nahaja v dolbini zidu slika Matere božje v pozlačenem okvirju. Glavo slike zaljša zlata, umetno izdelana krona. Dokaj pobožnih ljudi obstaja pred to sliko, da pošlje mimogrede vsaj pobožen vzdihljivej Materi božji. Hišo nameravajo v kratkem podreti. Redar št. 25, korakajoč zvečer dne 15. m. m. mimo te hiše, je ondi zaslišal neki šum. Približal se je ter zagledal fanta, ki je segal skozi polomljeno omrežje po sliki. Ujetega pri tatvini je pripeljal na preiskavo policije.«

Občinstvo se je kazalo nekako razburjeno, ko je slišalo obtožbo.

»Povej, ali si storil to, česar si obtožen?« zakliče fantu sodnik.

Fantin pritrdi bojazljivo s tem, da pokima z glavo.

»Ali nimaš nikake vere? Mar ne razumeš, kako velik greh si hotel storiti? Kaj si hotel učiniti s sliko?«

»Zanesti sem jo hotel domov.«

»Da bi odlomil krono in jo prodal.«

»Ne, ne! Hotel sem pred njo samo moliti.«

Prezirljiv smeh se jame glasiti po dvorani.

Fantin pobesi oči, in po obrazu se mu ulijejo vroče solze.

Samo sodnik se je pokazal v prvem hipu nekoliko razburjen; že je segel po biretu, hoteč izreči strogo

obsodbo nad trdovratnim grešnikom. Med tem pa pade njegov pogled na fantovo lice. Nekaj posebnega je odsevalo s tega lica: videl je na njem težko trpljenje mlade duše ter globoko žalost. Oči, napolnjene s solzami, so gledale tako jasno, kakor da bi ta fantin ne bil lagal šč nikdar v življenju.

Nehote vpraša sodnik dalje: »Čemu si hotel moliti uprav pred to sliko Matere božje?«

Fantin ves razvnet od joka, odvrne nato s težavo: »Ker je bila to naša Mati božja.«

»Kako? Ne razumem te; odgovorjaj razločno!«

»Od časa, kar pomnim, smo stanovali za dve številki dalje od te hiše, kjer je bila ta slika,« jame praviti fantin s tihim glasom. »Naš oče so bili revni. Bili so tako slabi, da so le časih mogli delati, in zdravnik je dejal, da ne bodo več živeli dolgo. Pogostoma nismo imeli nikake hrane. Mati so po cele dneve hodili okrog z očmi, rdečimi od joka. Kadar pa je bilo le zelo hudo, so me prijeli za roko, in šla sva pred to sliko Matere božje. »Moli, dete, moli!« so mi dejali, »nemara nas usliši Tolažnica žalostnih ter nas reši revščine.«

»Nato so se mati bridko zjokali, in jaz sem izmolil vse molitve, kar sem jih znal, ter prosil sveto božjo Porodnico, naj pomaga, da bodo mati zopet veseli. Tako sem obiskoval vsak dan našo Patrono. Ako sem imel kaj na srcu, kar me je skelelo; ako me je mučila revščina; ako nisem mogel izgotoviti naloge, stekel sem k svoji Tolažnici in njej zaupal svoje skrbi. In zmeraj mi je bilo potem lažje pri srcu. Enkrat mi je zbolela sestra; v zimski noči sem šel na priljubljeno mesto in preklečal cele ure na mrzlih stopnicah, in ko sem se vrnil domov, so mi dejali mati: »Nevarnost je prešla.« Od tistega časa sem molil samo pred to sliko.

V hiši pa se je nam godilo čimdalje hujše. Ah, nekega dne nam umrjejo oče. Mati so se zatem hrabro borili z revščino. Bil sem že dovolj velik ter sem razumel, kako kruto je naše življenje. Mati so vstajali o petih in delali pri stroju za šivanje do polnoči. A vendar vse to ni zadoščalo. Mnogi so se oglašali za razne dolgove, in takrat sem zanesel v zastavnico vse, kar je

bilo le mogoče. Na nesrečo so zboleli hudo tudi mati in niso mogli več delati.

Enkrat — bilo je to vnovič pozimi — sem šel z materjo mimo slike naše Varihinje. Takrat so mati obstali pred sliko in dejali: »Zelo sem utrujena, pojdi v prodajalno ter prinesi nekoliko mleka. Tu te počakam.« Nato so pokleknili, in jaz sem slišal še njih besede: »O sveta Mati, reši me iz te nadloge!«

Nato sem stekel urno. Ko sem se vrnil, sem videl, da kleče mati oprti s čelom ob železno mrežo, in da se pa pri tem niti ne ganejo. Dotaknem se jih lahko ter rečem: »Mati, sem že tukaj!« Mati mi niso odgovorili. »Mati!« zakličem iznova, »mati!« ter jih potresem za ramo. Med tem se mati nekoliko odmaknejo od mreže — in zagledam njih povsem blede lice. Oči so imeli mrtve, toda na ustnicah je bil opaziti smeh. Spoznal sem, da so mati mrzli in mrtvi...« Ob teh besedah fant bridko zaplaka.

»To je v resnici zelo žalostno,« reče sodnik, »toda povej mi, zakaj si hotel vzeti sliko?«

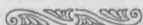
»Ne znam tega dobro povedati. Po pogrebu matere se nisem mogel pomiriti in neprestano sem si zastavljal vprašanje: 'Čemu so se vprav pred smrtjo mati tako blaženo nasmêjali?' Mati božja je morda uslišala njih besede. Ali jim je nemara obljubila poslati tolažbe? Pogostoma, zelo pogostoma sem stal pred to sliko, kar mi je bilo najprijetnejše v življenju, ker me je ta spominjala drage matere.

Med tem sem začul, da so ljudje govorili, da ima biti ta hiša podrta in da tako izgine tudi slika.

Takrat sem jel slutiti nesrečo; zdelo se mi je, da mi hoté vzeti nekaj, kar mi je bilo najdražjega, kar edino še imam na svetu. In to je bila ta naša slika. Vse svoje življenje sem skoro ob vseh nadlogah prebil pred njo. Nikakor se nisem mogel spoprijazniti s tem, da te slike več ne bom videl, da se s svojo Varihinjo več ne bom razgovarjal. In takrat mi je prišlo na misel, da rešim sliko. Prisežem, da nikakor nisem nameraval ukrasti slike. Hotel sem jo samo zanesti domov in jo imeti v velikem spoštovanju. Saj je bila to naša Mati, Tolažnica žalostnih.«

Fantin umolkne. Razburjenost poslušalcev se pa izpremeni v globoko sočutje in pomilovanje.

Sodnik seže po biretu ter izreče z ganjenim glasom sodbo, s katero je bil obtoženec oproščen obdolžitve in kazni.

Tončkove sanje.

Atek, atek, atek moj,
kaj sem sanjal jaz nocoj!

Da sem bil pri zvezdicah,
gor pri božjih lučicah.

Da sem sam bil zvezdica,
majhna žarna lučica.

In sijál sem gor v nebo,
gledal sámó sem zlato.

Videl tam sem mamico,
v zlatu vso opravljeno.

Videl sem Angelico,
malo svojo sestrico.

Šla je tja med angelce,
trgala je rožice.

»Tonček, Tonček« — klicala,
»jaz sem, jaz, Angelica!«

Po nebesih zlatih pa
je s perotki letala.

Mama se nasmihala,
k sebi me je klicala.

Rekla: »Tonček, pojdi sem,
mamica jaz tvoja sem.

Daj, te bom pobožala,
bom te kaj povprašala:

Če me, Tonček, še poznaš;
kaj li atek dela naš?

Pa kako je v vasici,
pa kako še v kočici? — «

Plaval, plaval sem v nebo,
sijal, svetil prelepo.

Pa naenkrat — oh zakaj,
zginil je nebes sijaj?

Zvezdica vtrnila se,
dol na svet vrnila se —

Oh, umriva, atek moj,
še midvá, midvá nocoj.

Bova šla tja k mamíci,
bova šla k Angelíci.

Rud. Pečjak.

Rešitev naloge št. 7.

K	v	a	s
v	o	d	a
a	d	a	m
s	a	m	o

Prav so rešili: Traun Ljubomir, učenec IV. razreda v Ljubljani; Hacin Marija, učenka, Gabrije pri Celju; Kastelic Marica, učenka II. mešč. razreda v Lichtenturničnem zavodu v Ljubljani; Bulovec Marija, učenka v Begunjah na Gorenjskem; Mulec Alojzij, učenec III. razreda v Hočah; Bobnjar Katika v Spielfeldu; Šeško Ivan v Planini na Štaj.; Pauser Anica, Ogoreutz Anica, Meršol Draga, učenke

VI. razr. v Novem mestu; Urbanc Pavlina pri sv. Štefanu v Ziljski dolini; Darinka Budnova, učenka IV. razr. v Novem mestu; Sitar Leon, učenec v Medvodah; Potrebin Janez, kmet. sin v Št. Ilju v Slov. goricah; Štamberger Amalija, Lovrec Olga (IV), Mlinarič Anton, Borko Ter., Sašič Kato (V.), Modrinjak Ivan, Mikl Marta, Ferenčak A., Štamberger Rozina (VI. r.); Rott Goti in Kušar Avgust, učenca v Zagorju ob Savi; Hafner Pepca, učenka IV. razr. v Šmihelu nad Pliberkom; Gospodarič Angela, učenka IV. razr. v Radečah pri Zid. mostu.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 7.

Črka I.

Prav so odgovorili: Šoklič Frančišek in Minka na Bledu; Hacin Marija, Gabrije pri Celju; Kastelic Marica, učenka II. mešč. razreda v Lichtenturničnem zavodu v Ljubljani; Bulovec Marija, učenka v Begunjah na Gorenjskem, Mulec Alojz, učenec III. razr. v Hočah; Farkaš Maks, Juršinci pri Ptuju. Bobnjar Katika, v Spielfeldu; Šeško Ivan v Planini na Štaj., Tauser Anica, Ogoreutz Anica, Meršol Draga, učenke III. razr.; Darinka Budnova, učenka IV. razr. v Novem mestu; Sitar Leon, učenec v Medvodah; Potrebin Janez, kmet. sin v Št. Ilju v Slov. goricah*; učenci in učenke v Središču: Kramberger Jozefa (II. razr.), Horvat Martin, Aleksič Kristina, Štamberger Amalija, Lovrec Olga (IV. razr.), Mikl Marta, Štamberger Rozina (VI. r.); Rott Goti in Kušar Avgust, učenca v Zagorju ob Savi; Hafner Pepca, učenka IV. razr. v Šmihelu nad Pliberkom; Gospodarič Angela, učenka IV. razr. v Radečah pri Zid. mostu.

* Uganil je tudi, kdo je „Internus“; pa to mora ostati uredniška tajnost.

„Angelček“ je brezplačna priloga „Vrtcu“. Posebej stane 1 K 20 h na leto; ako pa kdo naroči vsaj 10 izvodov skupno, le 1 K.